

Zatajuj se!

10. Zgled Marije device.

Nobeno srce na svetu ni bilo tako podobno presvetemu Jezusovemu Srcu kot Marijino. Kakor v drugih rečeh, nam je Marija tudi zgled popolnosti v zatajevanju. Saj razun božjega Zveličarja pač nikdo ni imel toliko prilike za svete vaje v zatajevanju kot Marija, „kraljica mučencev“. Vse njeno zemeljsko življenje je le dolga vrsta raznih bridkosti in težav; pa kako junaško jih je prenašala!

Premajhen je naš listič, da bi mogel dostojno in dovolj obširno opisati to najlepšo in najveličastnejšo stran Marijinega potovanja na zemlji. Naj torej navedem v kratkem le nekatere reči.

Težko vam je bilo, kaj ne, ako ste se morali posloviti od svojih ljubih staršev, od domačih krajev in ljudi, ko ste morali iti v tuje kraje, n. pr. v šolo v oddaljeno mesto. Mati božja je morala to izkusiti, ko je bila še nežno dete treh let, ko sta jo sv. Joahim in Ana izročila v tempelj — res v pravem pomenu: da-
r o v a l a, ker ločitev je bila pač težavna in bridkostna na obeh straneh. A tu ni bilo vprašanja: ali lahko ali težko, marveč le, kaj je volja božja.

Bivanje v tempeljskem zavodu je imelo pač tudi za Marijo neprijetnosti kakor za druge izraelske gojenke; a zanjo še veliko večje iz lahko umevnih vzrokov. Pametne tovarišice seveda so jo čislale in ljubile zaradi njene nebeške nedolžnosti in ljubeznivosti. Ali vprašam vas: kje pa je na svetu tak kraj, kjer je veliko različnih ljudi, da bi bili vsi pametni in modri? Gotovo je bilo tudi med Marijinimi vrstnicami kaj razposajenk, ki so Marijo nadlegovale in žalile zavoljo njene izredne pobožnosti in svetosti. Kako krasno se je izkazalo njeno zatajevanje, da je krotko trpela in ohranila nekaljeno ljubezen do vseh, tudi do svojih žaljivih nasprotnic!

Ko pa je Marija odrastla in zapustila tempelj, tedaj pa se je pričela zanjo nova šola — šola trpljenja,

skoro bi jo smeli imenovati visoko šolo svetega zatajevanja. Saj vam je znano, zakaj se Marija imenuje žalostna Mati. Koliko bridkosti in težav, notranjih ali dušnih in koliko zunanjih je morala pretrpeti! Skoro vsako rajsko veselje, ki ji je došlo iz nebes, je moralo poplačati njeno srce z grenkim trpljenjem. Kopičile so se ji skrbi in težave mah na mah. Še se ni mogla njena duša popolnoma utolažiti zarad poprejšnje pozikušnje, že se ji je pridružila druga. Veselo je bilo naznanilo angela Gabriela; a koliko skrivnosti je razodelo, ki jih ni mogla razumeti, pa vendar voljno in vdano vzprejeti! Nepopisno srečo ji je donesla prva, sveta božična noč; a kako jo je zatemnjeval in manjšal trud težavnega potovanja in nepričakovani udarec žaljivega preziranja in mrzlega odrivanja v Betlehemu. Kako je njeni materinski sreči nasprotovala žalost, da je morala gledati svoje božje Dete v tolikem uboštvu in v tako preprosti, uborni postrežbi.

Pa kmalu se Mariji naznani na svetem kraju iz preroških ust še hujše gorje. Sveti starček Simeon napoveduje v templju, da bodo njenega božjega Sina premnogi sovražili, da bode meč prebodel njeno srce! In le prebridkostno se je jelo izpolnjevati to trpko prerokovanje. Nenadno pride po angelu naznanilo, da hoče kruti Herod umoriti božje Dete! Kar po noči mora bežati, da ubeži grozni umoritvi! Koliko neprilik in težav v Egiptu in na daljni poti tja in nazaj! Saj zase bi ji že ne bilo toliko, a to ji zavdaja pekoče rane, da mora tako trpeti ljubi Jezušček!

V Nazaretu so bili sicer prijetnejši dnevi, a brez skrbi in težav tudi niso bili. Saj vam je dovolj znana zgodba dvanajstletnega Jezusa in lahko sami sodite, kako bridko žalost je nakopala Marijinemu srcu. Potlej je prišel bridki čas ločitve, ko je Zveličar pričel svoje javno delovanje, in usodna doba, ko so se od vseh strani začeli oglašati njegovi nasprotniki in so čimdalje glasneje in srditeje širili svoje sovraštvo do Jezusa, ki je slednjič doseglo svoj vrhunec v onih pretresljivih dogodkih, katerih se sočutno spominjamo vsako leto veliki teden! O, koliko bridkosti za Marijino srce; saj je vse to, kar je Jezus trpel dejansko, ona trpela

v svojem srcu! Pretekel je tudi ta teden, — vzrado-
stilo se je njeno užaljeno srce v neizmernem veselju,
ko se ji je Jezus prikazal v veličastnem velikonočnem
zmagoslavju! Toda božja volja je bila, da se je mo-
rala zopet ločiti od svojega preljubega Sina ter po
njegovem vnebohodu še ostati v tej naši solzni do-
lini in gledati, kako zlobni ljudje še ne nehajo žaliti
Jezusa; ker njega ne morejo več doseči, preganjajo
njegovo cerkev, njegove učence.

Že ta kratki pregled vas mora prepričati, da razun
Jezusa res ni imel nihče toliko trpeti kot Marija, pre-
sveta devica. Pristaviti pa moram še to okoliščino, da
je Marija imela bolj občutljivo srce, kot vsak
drug človek, in da je vse bolj čutila vsako bridkost,
kot mi navadni ljudje, in pa okoliščino, da je trpela
popolno nedolžno brez vsake krivde, ker Najči-
stejša ni potrebovala zase niti najmanjše pokore. Vse
je bilo prostovoljno, vse le jasnosvitel odsev one ju-
naške besede: „Fiat mihi secundum verbum tuum —
Zgodi se mi po tvoji besedi!“ O, da: Zaslužila bi bila
po svoji nedolžnosti in čistosti, „da bi jo bili vedno
angeli nosili na rokah in da bi bila vedno hodila po
rožicah“, — pa vse njene poti in steze so bile obilno
posute z bodečim trnjem.

Toda hvala Bogu! Vse to bodeče trnje na Ma-
rijinih potih je vrhunec Marijine slave, ker je voljno
in vdano prenašala sleherno bridkost. Kaj ne, koliko
manj bi se nam slavna in veličastna zdela Marija, ko
bi ne bila obenem „Mati žalosti“; koliko manj bi se
blestela krona nebeške Kraljice, ko bi njenih biserov ne
prepletalo gosto trnje trpljenja in zatajevanja, ko bi ne
bila „kraljica mučencev!“

Ako torej hočeš biti kdaj dober častilec Marijin,
ljubi zatajevanje, pa prosi jo tudi pomoči, da bi jo
mogel zvesto posnemati v njenem junaškem zatajevanju.

